

но замислен в нещо, унесен, заплеснат в своите проекти и надежди. Той не обърна внимание на опалецото от слънцето момче, що излезе насреща му, не му направиха дори впечатление изпокъсаните му дрехи.

— Татко! — пошепна Орфей и политна от възмущение. Бащата се спря, зина, отпусна ръце, и торбичката се изхлузи и тупна глухо в меката шума.

— Сине! — задави се той от внезапно бликналите сълзи и разпери ръце. Баща и син се прегърнаха. Те стояха така като завързани — само от време на време сухите рамене на стария потрепераха нервно. Той плачеше от радост, плачеше от любов и милост. После, когато се успокоиха, те се отдръпнаха навътре в гората, седнаха и се заразпитваха за всичко, което тежеше на душите им. Орфей разказа набързо за опита да избяга, за залавянето му, за заговора с Кир, за дъщерята на владетеля, за съгледниците, за бягството и дългите и интересни приключения от далечната шумна столица до хубавата, спокойна планина.

Бащата на свой ред разказа, как след замислането на Орфея дошли няколко души, изпратени от владетеля, уж да му направят голяма и хубава къща. Събрали те работници, носили камъни, секли дърва, копали и градили, но, види се, повечето от парите са задигнали и си отишли, та сетне той, Примо, сам трябвало да понатъкми ей това оето се виждало сега настрана от старата му къщурка. Довели му и стотина мършави овце. Но всичко било за беда — овцете измрели от някаква незнайна болест, та край тях изпукали и овците на всички планинци. И от тогава народът много западнал, осиромашал, изгладнял. Ей на, старият тръгнал да отиде при зет си за да му поиска десетина овце, та като ги омеша със своите няколко